

Kedves Barátaink!

Este van.

A látogatók végre elmentek az állatkertből.

Minden állat nyugodtan élvezheti a vacsoráját.

Nyammogás, csámcsogás, szürcsögés, gurgulázás és morgás hallatszik mindenhol.

Mindenhol, kivéve az egyik hátsó ketrecet.

Onnan más zajok hallatszanak:

Dromedár hang: Valami finomat akarok enni. Végére is nekem van a legnagyobb testem és a legnagyobb étvágyam is...

- pukk -

Mókus hang: Inkább szeretnék felmászni egy fára, és körbenézni, hátha találnék diót, mogyorót...

- pukk -

Teknős hang: Mindig civódunk. Csend legyen! Nyugodtan akarok enni.

Milyen állat ez?

Sőt hány állat ez egyáltalán?

Most éppen teknős feje van,

de a teste egy dromedáré- ott a púpja is -,

és milyen nevetséges: egy mókus farka lengedezik a test végén.

Tehát itt van egy tek-me-kus, amely így morog miközben próbálja elérni a salátáját:

T: Haszontalan hosszú lábak. Nem érem el a salátát!

- pukk -

Mi történt?

Az előbbi állatnak már dromedár feje van, ami egy mókus testén ül, és hátul egy teknős rövid farka lóg.

Ez a dro-mo-nős felnyög:

D: Ezekkel az apró lábakkal, hogyan jutok el a salátáig? – közben aprókat ugrál, de a fejét nem tudja megmozdítani, mert túl nehéz.

- pukk - újabb változás

- Nem is szeretem a salátát, inkább fel kéne mászni egy fára... – mondja a móték-dár, azaz a mókus fejű, teknős testű, dromedár farkú lény.

Mi ez a lény egyáltalán?

A ketrecree ezt írták:

„Változás.

Rendkívül ritka állat, melynek sajátossága, hogy folyamatosan változik.

Ebben a ketrecben a változás dromedárból, mókusból és teknősből áll, de ezeknek mindig csak egy része jelenik meg.

A tudósok azt gyanítják, hogy ennek az az oka, hogy a változás nem tudja, mi is akar lenni igazán.

A legenda szerint az igazi formája teljesen más, örök és változatlan."

Változás közben tovább civódik önmagával:

T: Fára mászni?! A tengerben nincsenek is fák!

- pukk -

D: A sivatagban sem.

- pukk -

M: De az erdőben igen!!

Így folytatódik a változás vitája önmagával, miközben minden része megpróbálja ráerőltetni a saját akaratát a többiekre.

Nem veszi észre, hogy így árt magának.

Miért nem szereti egymásmagát egy kicsit? Miért olyan önző magával?

T: Miért vagyunk önző magunkkal?

Teszi fel maguknak a kérdést az éppen tek-me-kus alakú változás.

Egy pillanatra abbamarad az állandó átalakulás...,

de nem tart sokáig a nyugalom.

- pukk - és már folytatódik is a vita:

M: Látod, végig mondtam, milyen elviselhetetlen veled egy testben lenni. Fogalmad sincs, mi a jó nekem...

- pukk -

D: Ha olyan okos vagy akkor mondd, mit kellene másképp csinálnunk? Annyira mások vagyunk!

M: Igen, nagyon különbözőek vagyunk.

T: Van, ami közös.

D: Mire gondolsz?

M: Mire gondolsz?

T: Szerettek rács mögött lenni?

M: Igen, igazad van. Én olyan helyre vágyom, ahol szabadon élhetek...

D: és ahol nyugalom van...

T: ... ahol megvalósíthatjuk életünk feladatát.

Hirtelen a változás nagy szomorúságot és elveszettséget érez – bármilyen alakba is pukkantgatja át magát.

M: De mit tehetünk?

T: Együtt kell megoldanunk...

D: Egy mindenkiért, mindenki egyért!

Életében először a változás összhangban van önmagával.

A változás mókusfeje elgondolkodva néz fel.

Mi csillog a levegőben olyan titokzatosan?

Egy - a szivárvány minden színében csillogó - pillangó repked a ketrec felett.

M: Ó, milyen szép.

D: Nézd, ott van egy lyuk a kerítésen...

T: Szép lyuk. Túl magasan van.

D: ... és legfeljebb a fejem fér át rajta...

A mók-me-kős formájú változás izgatottan suttogja:

M: Figyeljete! Ha visszatartjátok magatokat, akkor átvehetem az irányítást az egész testünk felett, igaz?

- pukk -

D: Annak mi értelme lenne?

M: Az én formámban kiszabadulhatnánk a ketrecből. Nagyszerű mászó vagyok. És a lyuk elég nagy ahhoz, hogy az én testem átférjen rajta!

D: Én egy ilyen kis testben klausztofóbiás leszek!

T: Nem tudom jó ötlet-e...

M: Örökké ebben a ketrecben akartok maradni?

T: Nem.

M: Akkor próbáljuk ki. Fogjunk össze!

D: Hát akár ki is próbálhatjuk.

És most valami furcsa történik.

A változás koncentrál:

mókus homlokát az erőfeszítéstől csíkok barázdálják,
és a dromedár farkok hirtelen vörösre és puffadra változik,
a teknőspáncél egyre kisebb lesz, majd vörös szörme sarjad rajta...

- pukk -

... a mókus lábakon dromedár paták kezdenek nőni...

T: Koncentráljunk!

D: Sajnálom, annyira izgatott vagyok, még soha nem tapasztaltam ilyet.

Néhány további apró transzformáció után egy csak mókus formájú változás van a ketrecben.

V: Működik – kiáltja változás örömmel, és elkezd fürgén mászni a ketrechrácsokon.
Odaér a lyukhoz, átcsússzan rajta, majd lemászik a földre.

T: Gyors volt.

D: Azt hiszem, félek a magasságtól.

M: Ha akarjátok kiviszem magunkat a fákon ugrálva az állatkertből, mielőtt felfedezik a szökésünket.

Változás egyetért, így hamarosan mókus alakban ugrál egyik ágról a másikra, míg maga mögött hagyja az állatkertet.

V: Ott van a pillangó – kiáltja. Megmutatta nekünk a szabadsághoz vezető utat.
Kövessük tovább!

Mielőtt a többiek bármit is mondhatnának, a mókus már a pillangó után is ugrál.
Nemsokára maguk mögött hagyják az egész várost.
Este van, és a változás nagyon kimerült, a fák is lassan elmaradnak, egy homokpusztába érnek.

- pukk –

A változás tek-mók-dár alakot vesz fel.

T: Aludnunk kellene.

D: Örömmel itthon a homokban...
és változás szemei lecsukódnak.

Amikor másnap felébred, rájön, hogy egy sivatag szélén van: homokdomb homokdomb után.

T: Itt csak homok van!

D: Itt csak homok van!

M: Csak követtem a pillangót. Nézd, ott van.

D: Elég különleges ez a pillangó. Olyan, mintha nem is anyagból volna...

T: ...hanem fényből.

M: Berepül a sivatagba. Milyen kár, hogy nem követhetjük tovább. A sivatag megölne minket.

- pukk -

D: Hogy mondhatod ilyet? Hiszen ez a hazám! Kövessük tovább a pillangót!

M: Vajon hová akar vinni minket.

T: Biztonságos?

D: Persze. Nem probléma. Ha az egész testünkben csak én lehetnék...

- pukk -

És a változás egy dromedár alakjában áll a sivatag szélén, majd örömmel veti magát a homokdűnék közé. Arra, amerre a pillangó mutatja az utat.

Este egy tengerhez érnek a sivatag szélén.

Változás kimerülten a homokba rogy miközben a pillangó az orra körül csapkod, és azonnal elalszik.

Mikor másnap reggel felébred, a csendesen hullámozó tengert nézi.

A pillangóra a hullámok felett kering.

- pukk –

T: Én jövök. Teknős leszünk. Úszunk.

- pukk –

A változás teknős alakban belemászik a vízbe és a pillangót követve siklik a hullámokon.

Ahogy a nap lassacskán a tengerbe ereszkedik egy sziget jelenik meg a láthatáron, és a pillangó pontosan oda vezeti változást.

Az utolsó sugarak világítanak, amikor a változás megérkezik a szigethez.

Rémületére azt látja, hogy a sziget nem a vízben van, hanem felette lebeg!

Változás nem tud belépni a szigetre.

- Ehhez nincs erőm! - suttogja. - Pedig már nagyon közel vagyunk a célhoz. Biztosan ide vágytunk..., de úgy látszik minden hiábavaló volt?

Változás teljesen kimerült a hosszú úttól.

Alig tudja mozgatni a végtagjait.

Arra sincs ereje, hogy megtartsa alakját.

Sok pukkanás hallatszik, miközben fáradságosan kapálózik a vízben.

A pillangó körülötte csapkod, majd felemelkedik a szigetre.

Ugyanebben a pillanatban szivárványszínű pillangók hatalmas felhője ömlik át a sziget szélén, és a kimerült változás körül lebegnek.

A legcsodálatosabb zene áramlik ebből a felhőből.

Legmélyebb vágya ragadja meg változást.

Mindenről lemondva lebeg a vízen – már nem is kapálózik -, és hallgatja ezeket a csodálatos hangokat, amelyek egyre áthatóbbak, és mélyen a szívében visszhangoznak.

Közben változás egyre színtelenebbé válik.

Egyre áttetszőbb lesz.

Még utoljára átváltozik.

- pukk -

Egy pillangó emelkedik fel finoman és könnyedén a vízről.

Micsoda örömdal hangzik fel, amikor megérkezik testvéreihez a szigetre!

A változás végre elnyerte valódi formáját.

Ámen